

Burgemeester Fockema Andreae zegt onze stad vaarwel

Een plechtig afscheid

Heel de Utrechtsche burgerij
beseft dat zij een voor-
treffelijk leider
verliest

Enorme belangstelling

„De Burgemeester gaat heen.” Het is de gedachte, die vandaag Utrecht gevangen houdt en die iedereen beheerscht. In de bureaux van het Stadhuis spreekt men erover. In de straten wordt het feit voorzien van commentaar. In de krantenbureaux ratelen telefonen en hollen reporters dooreen. „De Burgemeester gaat heen.” In het gebouw van K. en W. heeft de heer Meybaum de zaal, waar de uitzending beluisterd kan worden, met een groot portret van den Burgemeester gesierd. Het Crisiscomité hoopt op groote belangstelling..... „De Burgemeester gaat heen.” Op de Kromme Nieuwe Gracht wordt een statig beerenhuis te koop of te huur aangeboden. Het is het huis waar Dr. Fockema Andreae twintig jaar werkte... „De Burgemeester gaat heen.” Straks zal in een plechtige raadszitting getuigd worden van de saanhankelijkheid, die de burgerij jegens hem koestert en bewogen woorden zullen vastgenageld worden in de verslagen van den Raad. Dit is de dag van Fockema Andreae. Hij, die zich altijd bescheiden op den achtergrond hield, kan vandaag niet ontkomen aan de eereplaats in het felle licht van de openbaarheid. Wie een leven gaf, heeft op een dag wel recht! De dertigste November 1933 zal in de historie van deze stad de dag van Burgemeester Fockema Andreae zijn.....

De drukte op het Pieterskerkhof.

Het handjevol plaatsen, dat de publieke tribune in de Statenzaal bevat, heeft blijkbaar een remmenden invloed gehad op de zenuwen van de gegadigden. Officieel waren er vijftien plaatsen te vergeven, doch voor deze bijzondere gelegenheid had men dit aantal met tien stuks vergroot.

Toen om half twee de poort achter het Pieterskerkhof open ging, meldden zich echter maar een twintigtal personen aan en voor zoover we konden nagaan is het daarbij gebleven.

De raadsleden en genoodigden arriveerden voor het merendeel reeds om kwart voor twee.

De belangstelling van de zijde van het publiek beperkte zich tot de aanwezigheid slechts van enkele schooljongens, die bovendien klaarblijkelijk volkomen onkundig waren van hetgeen er eigenlijk gebeurde. Een van de jochies zette tenminste een hoogst verbaasd gezicht toen een vriendje hem vertelde, dat de burgemeester hedenmiddag voor het laatst den gemeenteraad zou presideeren. „Een raadszitting aan het Pieterskerkhof”, het klonk het ventje zoo paradoxaal in de ooren, dat hij het maar half geloofde. De mededeeling van zijn makker, dat het stadhuis toch verbouwd wordt, overtuigde hem echter tenslotte.

De burgemeester, die om vijf minuten voor twee per auto verscheen, kon zoodoende vrijwel ongemerkt naar binnen gaan.

In de Staten- zaal

den der gezondheidscommissie Prof. Dr. U. G. Bijlsma en Prof. Dr. J. M. Baart de la Paillie; pastoor E. Lagerweij, van de Oud-Katholieke Kerk; de heeren A. A. Frjlink, voorzitter van de afdeling Grootbedrijf der Kamer van Koophandel; J. C. Blankert, voorzitter van de commissie van beheer voor de Handelsbeurs; C. van 't Hulle na a r, voorzitter van de Leovereeniging; het bestuur der Vereeniging van Notarissen; den directeur van V.V.V., dr. W.

De Burgemeester spreekt

Een treffend getuigenis van ge-

„Raadsoverzicht”

Voor de laatste maal.

WANNEER men een 14 à 15 jaren trouw de raadsvergaderingen van de gemeente Utrecht bijgewoond heeft, dan wordt het hem toch wel vreemd te moede, wanneer men de raadszaal gaat betreden met het besef, dat het de laatste maal is, dat de vergadering van den gemeenteraad wordt geleid door dien voortreffelijken voorzitter, die burgemeester Fockema Andreae heeft getoond te zijn. Indien men niet meer dan oppervlakkig naar hem kijkt, nu de burgemeester aan het woord is om zijn afscheidsrede te houden, dan valt het eigenlijk niet eens op, dat daar toch eigenlijk een andere man staat, dan die Uw overzichtschrjver aantrof, toen hij voor het eerst aan de perstafel plaats nam. Want, zoo op het oog, is de burgemeester niets veranderd, is hij nog steeds de vrij jonge man, dien de schrjver de eerste maal op het gestoelte des raadsvoorzitters ontwaarde. En toch, de burgemeester is veranderd. Hij is ouder geworden. Maar zijn hart is jong gebleven en dat valt ook nu weer op, al trilt zijn stem en al is hij duidelijk onder den indruk van deze ure.

Het is goedstil in de zaal. De atmosfeer trilt van de nauw bedwongen ontroefing van allen, die luisteren naar deze laatste woorden van den voorzitter van den Raad. Waarlijk, deze vergadering verloopt onder een eerbiedig zwijgen van iedereen, als men het in een raadszitting niet gewoon is. Ongeveer een uur wordt er gesproken en er klinkt geen interruptie, terwijl anders de raadszaal er van vervuld kan zijn. Trouwens de rede van den burgemeester is ditmaal vol van ernst. De gewone toon van humor is er niet in terug te vinden, zij draagt het gewicht van het oogenblik.

Ook de perstafel is stil. Er kan soms onder de zwaarste en belangrijkste rede plots een kwinkslag gaan langs de rij van krantenschrijvers, maar ook zij zijn ditmaal niet ontkomen aan den ornat van dit oogenblik.

Wanneer na den burgemeester wetbouders Smulders en de heer Serton, als oudste Raadslid nog gesproken hebben, is de plechtige zitting voorbij en doet voor het laatst burgemeester Fockema Andreae zijn hamer in Utrechts' raadszaal klinken.

Wie zal dezen na hem ter hand nemen?

wat plaats vond kennende en u herinnerend, dat de zaken der statistiek onder mijn bijzondere hoede waren gesteld, verwacht (vreest!) gij misschien, dat ik u een miniatuur-beschrijving zal willen geven van Utrecht's geschiedenis van de laatste 30, of althans 20 jaren.

Ik zal daartoe zelfs geen poging doen. Het zou mij niet mogelijk zijn, in een beknopt bestek een ook maar eenigermate aannemelijk, evenwichtig beeld te geven van de bonte, merkwaardige, aan markante momenten rijke jongste historie dezer stad. Bovendien zou ik als van zelf moeten komen tot een te lange opsomming van reeksen van feiten en rijen van personen, die gij u zelf gemakkelijker voor den geest kunt roepen. Het zou u misschien weinig boeien en mij afhouden van wat voor mij voor heden de hoofdzak is, n.l. u te spreken van het voorrecht, dat het mij was, zoovele jaren aan het hoofd van Utrecht's gemeentebestuur te staan, van de belangrijke, bezielende, verheffende taak, welke er in de vervulling van zulk een taak gelegen is, en van de tot groote erkentelijkheid stemmende veelvuldige gulle medewerking, die mij daarbij van alle kanten geboden is geworden. Daaraan moge ik dus mijn uit het hart wellend afscheidswoord wijden.

Schoone jaren.

Natuurlijk heb ik om mij nog eens goed te realiseeren welk een schoone jaren ik hier in mijn ambt heb beleefd en hoeveel voldoening het mij — ook bij alle tekortkomingen in de vervulling, waarvan ik mij maar al te zeer bewust ben, al heeft uw en veler anderen genegen oordeel mij die steeds te licht aangerekend — geschonken heeft, lange reeksen van tafereelen uit het nu voor mij afsluitende tijdperk voor mijn geest laten passeren.